

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.591 van 16 mei 2002
in de zaak A. 89.723/VII-20.531.**

In zake : Jan DRIES,
wonende te RAVELS,
Hegge 26

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jan DRIES op 21 februari 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 16 december 1999 waarbij zijn beroep ingediend tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels houdende weigering van de vergunning voor het exploiteren van een hinderlijke inrichting te 2381 Ravels (Weelde), Schootseweg 22, ongegrond wordt verklaard;

Gelet op het arrest nr. 88.471 van 29 juni 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verwerende partij;

Gelet op het arrest nr. 96.824 van 21 juni 2001 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verdergezet volgens de gewone procedure;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 4 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 maart 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HELSEN, die verschijnt voor verzoeker, en van Bestuurssecretaris T. DEPOORTER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is exploitant van een mestkalverenbedrijf gelegen te Ravels (Weelde), Schootseweg 22.

Het bedrijf werd midden 1994 opgericht.

Op het ogenblik dat de thans in het geding zijnde milieuvergunningsaanvraag werd ingediend beschikte verzoeker over volgende vergunningen/aktenames geldend tot en met 5 april 1999 :

- een vergunning op 4 april 1994 verleend door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels voor het houden van 500 runderen (mestkalveren);
- een aktename van 20 juli 1994 door hetzelfde college voor de uitbreiding van een rundveebedrijf met de opslag van 1.446 m³ mest, opslag van twee keer

acht ton melkpoeder, een ondergrondse mazouttank van 8.000 liter en electromotoren tot een totaal van 9,7 kW.

1.2. Op 29 maart 1999 dient verzoeker bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels de milieuvergunningsaanvraag in die aanleiding zal geven tot de thans bestreden beslissing.

Zij strekt tot de hernieuwing en verandering van de vergunning voor het bestaande mestkalverenbedrijf zodat het voortaan zou omvatten :

- 500 mestkalveren;
- een ondergrondse mazouttank van 8.000 liter;
- de opslag van 2.319 m³ dierlijke mest;
- de opslag van 16 ton melkpoeder;
- een inrichting voor het bewerken van zuivelproducten met een geïnstalleerde drijfkracht van 5,8 kW.

Het aantal kalveren blijft dus hetzelfde, de verandering heeft betrekking op een toename van de mestopslagcapaciteit.

1.3. Op 1 juli 1999 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels de gevraagde vergunning, omdat niet voldaan was aan artikel 4, § 1, 2°, a), van het Vergunningenbesluit en artikel 5.9.3.1. van Vlarem II.

1.4. Met een aangetekend schrijven van 28 juli 1999 komt verzoeker tegen dit weigeringsbesluit in beroep bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden een reeks adviezen uitgebracht, en legt verzoeker ter gelegenheid van de zitting van de provinciale milieuvergunningscommissie een aanvullende nota en stukken neer.

1.6. Op 16 december 1999 neemt de verwerende partij de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ongegrond wordt verklaard. De weigering is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat het beroepsschrift betrekking heeft op :

De aanvraag werd ingediend op 29 maart 1999 door de heer Jan DRIES, dit is na het indienen van de mestbankaangifte productiejaar 1998 - aanslagjaar 1999, waardoor de VLM wordt verondersteld haar advies te formuleren op grond van deze meest recente gegevens. De Mestbank formuleert haar advies op grond van een niet notificatie van het bedrijf op basis van het productiejaar 1996.

Zowel in de mestbankaangifte 1997, met betrekking tot productiejaar 1996 en de mestbankaangifte 1998, met betrekking tot productiejaar 1997 werd verklaard te zullen voldoen aan de voorwaarden tot notificatie.

Zondermeer dient te worden gesteld dat het bedrijf aan alle voorwaarden van het gezinsveeteeltbedrijf voldoet op het ogenblik van de aanvraag. In het bijzonder wordt voldaan aan de voorwaarden van economische zelfstandigheid. Het bedrijf heeft immers 100 % van de eigendomstitel op het onroerend kapitaal en het kapitaal roerend door bestemming in bezit alsook de eigendomstitel van de gebouwen. Tevens voldoet de producent aan de voorwaarden met betrekking tot de teelt waarbij het nodige kweekmateriaal en de nodige grondstoffen niet zijn aangekocht bij de afnemer van het slachtrijp vee.

Deze vaststelling leidt ertoe te besluiten dat wanneer de VLM in haar advies van de meest recente gegevens uitgaat, met name degene van de mestbankaangifte 1999, zij moet vaststellen dat de aanvraag wel degelijk voldoet aan art. 4 § 1. 2°. Een uitspraak, door de Raad van State in het dossier VAN TILBORG, stelt expliciet dat deze meest recente en relevante gegevens door de VLM dienen te worden aangewend.

Met het oog op de hernieuwing van de vergunning van een bestaande veeteeltinrichting, zoals aangetoond horende bij een gezinsveeteeltbedrijf, voldoet het bedrijf aan de voorwaarden weergegeven in art. 3. § 2, 1 van het Vergunningenbesluit. Meer bepaald is voldaan aan de volgende voorwaarden :

- de som van de grondgebonden afzet, de grondverbonden afzet, de afzet via verwerking en de afzet via export is minstens even groot als de som van de vergunde producties van alle inrichtingen van het bedrijf samen;
- de dierlijke mest die op het bedrijf geproduceerd werd tijdens de drie kalenderjaren voorafgaand aan het jaar waarin de vergunningsaanvraag gebeurt, werd conform de bepalingen van het decreet afgezet;
- de diersoorten, waarvoor in het kader van het Vlarem een hernieuwing van de vergunning werd aangevraagd, zijn vermeld geworden in de aangifte van de Mestbank van de drie aanslagjaren, voorafgaand aan het jaar van de aanvraag;

Gelet op het gunstig advies dd. 17 september 1999 (kenmerk AMV/A/VL2-1782) van de Afdeling Milieuvergunningen (AMV) van de Administratie voor Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer; op volgende elementen uit dit advies :

1. Ligging en bouwvergunningstoestand

De inrichting is gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied in een weinig bebouwde omgeving. Voor de kalverstal is een bouwvergunning afgeleverd.

2. Verslag

De vergunning werd geweigerd door de gemeente Ravels op basis van een ongunstig advies van de VLM-Mestbank, waarin wordt gesteld dat het bedrijf niet genotificeerd is als gezinsveeteeltbedrijf en de aanvraag niet voldoet aan al de criteria van art. 4, paragraaf 1, 2° van het Vergunningenbesluit.

Volgens het beroep ingesteld door de exploitant werd zowel in de mestbankaangifte 1997 m.b.t. het productiejaar 1996 als in de mestbankaangifte 1998 m.b.t. het productiejaar 1997 verklaard te zullen voldoen aan de voorwaarden tot notificatie als gezinsveeteeltbedrijf. In 1996 beschikte het bedrijf niet over de nodige duidelijke overeenkomsten inzake het eigendomsstatuut van de kalveren en diende het beschouwd als een loonkweekbedrijf, zodat niet was voldaan aan de voorwaarde van economische zelfstandigheid vereist om te worden aanzien als gezinsveeteeltbedrijf.

Vanaf de mestbankaangifte van 1998 (productiejaar 1997) werd om deze onduidelijkheid te weerleggen tussen de aan- en de verkoper van het vee een prijsgarantiecontract opgesteld. In dit contract wordt bepaald dat

de nuchtere dieren worden aangekocht door de exploitant en na vetmesten worden terugverkocht aan de nv. Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL, dit tegen een voorafgaandelijk vastgestelde prijs. Binnen deze overeenkomst is er geen bepaling opgenomen m.b.t. het afnemen van grondstoffen waarmee de mestkalveren worden vetgemest. Uit een arrest van de Raad van State inzake de vergunningsaanvraag van de heer A. VAN TILBORG blijkt dat voor de toepassing van art. 4 paragraaf 2 van het Vergunningenbesluit geenszins vereist is dat een bedrijf dient genotificeerd te zijn als gezinsveeteeltbedrijf. Er dient echter nagegaan of het bedrijf voldoet aan de voorwaarden om tot gezinsveeteeltbedrijf te worden genotificeerd. Uit het beroepschrift blijkt dat aan deze voorwaarden is voldaan. De aanvraag dient dan ook getoetst aan de criteria van art. 4, paragraaf 2, 1° i.p.v. aan de criteria van artikel 4, paragraaf 1, 2°. Aan al de bepalingen van het Vergunningenbesluit is voldaan;

Gelet op het stilzwijgend gunstig advies van de Cel Ruimtelijke Ordening van de Afdeling ROHM van de Administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (AROHM);

Gelet op het ongunstig advies dd. 9 september 1999 (kenmerk MBH526PA086) van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM); op volgende elementen uit dit advies :

In de overwegingen van de bestreden beslissing stelt het college van burgemeester en schepenen dat uit het advies van de VLM-Mestbank blijkt dat niet voldaan is aan art. 4 van het Vergunningenbesluit en derhalve ook niet voldaan is aan art. 5.9.3.1. van Vlarem Titel II. Het verband in deze richting is echter niet bestaande. Wanneer niet voldaan zou zijn aan art. 5.9.3.1. van Vlarem Titel II kan echter ook niet voldaan zijn aan art. 4 van het Vergunningenbesluit, doch dit is hier niet van toepassing. Het weigeren van de hernieuwing omdat niet voldaan zou zijn aan art. 5.9.3.1. van Vlarem Titel II is derhalve niet correct.

De argumentatie van de aanvrager is niet correct. In de prijsgarantieovereenkomst tussen de aanvrager en de nv. VANLOMMEL staat duidelijk dat de aanvrager de dieren dient aan te kopen bij de nv. VANLOMMEL of bij een andere (door VANLOMMEL aan te duiden) leverancier nuchtere kalveren (dient aan te kopen). Dus zo vrij is de aanvrager niet .

Hij mag ook geen dieren van andere leveranciers huisvesten in zijn stallen.

Op datum van 22 oktober 1998 heeft de heer DRIES een aangetekend schrijven ontvangen van de Mestbank waarin duidelijk staat dat hij voor het jaar 1998 niet voldoet aan de voorwaarde van gezinsveeteeltbedrijf op basis van het niet voldoen aan de economische zelfstandigheid. De exploitant heeft geen beroep ingediend en heeft zich bijgevolg akkoord verklaard met interpretatie van de Mestbank. Deze gebeurde mede op basis van de vermelde prijsgarantieovereenkomst, waarvan de aanvrager beweert dat zij voldoet aan de voorwaarden om als gezinsveeteeltbedrijf genotificeerd te worden, maar toch ging hij niet in beroep tegen de beslissing van de Mestbank om niet over te gaan tot notificatie voor aanslagjaar 1998 (situatie 1997). In de veronderstelling dat de aanvrager aan de manier van exploiteren niets veranderd heeft, zal het argument van de economische zelfstandigheid ook voor dit jaar niet voldaan zijn.

De aanvrager is dus in 1996, 1997, 1998 en mogelijk in 1999 een niet-gezinsveeteeltbedrijf. Verkeerdelijk denkt de aanvrager dat het aanvragen van de notificatie voldoende is om genotificeerd te worden of om beschouwd te worden als gezinsveeteeltbedrijf. In art. 2bis van het mestdecreet staan de voorwaarden waaraan een bedrijf moet voldoen om genotificeerd te kunnen worden.

Het decreet dat de wijziging van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen omvat en dat gepubliceerd werd op datum van 20 december 1995 vermeldt duidelijk dat art. 34 van het decreet wordt vervangen. 'De Vlaamse Regering (...), aan inrichtingen/bedrijven, niet behorende tot de gezinsveeteeltbedrijven, beperkingen opleggen met betrekking tot : (...)'.
De argumentatie van de exploitant en het dossier van de Raad van State gaan duidelijk over de uitvoeringsbesluiten. Normaliter staat een decreet hoger dan een uitvoeringsbesluit. Zeker als dit uitvoeringsbesluit een werkwijze geeft om dat stuk van het decreet te gebruiken.

Tevens bevat het stukje dat zwart gemaakt is op de bij het beroep gevoegde garantieprijsovereenkomst zeer interessante informatie, namelijk dat de stallen een totale capaciteit van 557 kalverstandplaatsen hebben. Aangezien op dit ogenblik een vergunning wordt verleend voor stallen met een capaciteit voor x aantal dieren betreft de aanvraag wel duidelijk een hernieuwing van 500 standplaatsen en een uitbreiding met 57 standplaatsen. Aangezien deze uitbreiding niet werd aangevraagd alhoewel de standplaatsen aanwezig zijn, is dit dossier onvolledig.

Voor het overige wordt het advies, verleend in eerste aanleg, bevestigd;

Gelet op het advies dd. 26 oktober 1999 van de Provinciale Milieuvergunningscommissie (PMVC); op volgende elementen uit dit advies :

1. Bevestiging besluit schepencollege, mits vermelding van rubriek 9.4.2.c.1. voor de 500 mestkalveren in plaats van rubriek 9.4.1.c.1.
2. de VLM heeft ongunstig geadviseerd, omdat het contract niet voldoet aan de voorwaarden betreffende de economische zelfstandigheid. De PMVC stelt evenwel dat de betrokkene voeders niet dient aan te kopen bij de medecontractant.
3. De PMVC adviseert termijnverlenging om volgende redenen :
 - aan de VLM dienen duidelijk criteria gevraagd waarop zij zich steunt voor de erkenning van een bedrijf als economisch zelfstandig;
 - aan de exploitant dient gevraagd dat hij onomstootbaar aantoonst dat het een gezinsveeteeltbedrijf betreft en dat de mestafzet naar de toekomst bewezen is;

Gelet op de beslissing dd. 10 november 1999 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad om de behandelingstermijn van het beroep te verlengen met 1 maand overeenkomstig artikel 23bis van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 om de exploitant en de VLM toe te laten respectievelijk bijkomende gegevens en bijkomend advies te bezorgen;

Gelet op het horen van de heer DRIES, exploitant en de heer DE VADDER, milieuconsulent door de Provinciale Milieuvergunningscommissie;

De bijkomende gegevens, zoals gevraagd in termijnverlenging, worden ter zitting neergelegd. Deze worden toegelicht. Tevens wordt meegedeeld dat er beroep werd aangetekend tegen de weigering van de VLM om het bedrijf als gezinsveeteeltbedrijf te notificeren;

Gelet op het bijkomend ongunstig advies dd. 1 december 1999 van de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) op volgende elementen uit dit advies : De garantieprijsovereenkomst is geen contract met gegarandeerde afnameprijs, zoals bedoeld in het Mestdecreet, om volgende redenen :

Nergens in het contract is er sprake van een gegarandeerde afnameprijs. Er wordt zelfs noch een afnameprijs vermeld, noch is er sprake van enige correlatie met een te verwachten marktprijs. Artikel 3 van de overeenkomst vermeldt enkel dat de kalveren teruggekocht worden aan kostprijs, d.w.z. aankoopprijs nuchtere kalveren verhoogd met de veevoederkosten, medicijnkosten en verzekeringskosten, en met een forfaitaire toeslag van 15.07 BEF per dag vetmesting en per terugverkocht kalf.

De heer DRIES loopt hier dus geen enkel ondernemingsrisico. Hij ontvangt een vergoeding voor geleverde prestaties per dag die op geen enkele manier in verband te brengen is met een mogelijke afnameprijs van het terugverkochte kalf. Ook het feit dat de overeenkomst stipuleert dat er geen kalveren afkomstig van andere leveranciers mogen gehuisvest worden in de stallen, is een beperking van het ondernemersrisico. De heer DRIES wordt hier verhinderd van bijv. een vergelijkende proef uit te voeren met twee verschillende leveranciers.

Ten tweede dienen voortijdig gestorven kalveren verantwoord te worden en worden zij nadien mee verrekend in de vergoeding.

De heer DRIES loopt hier dus geen enkel ondernemingsrisico.

Ongeacht het percentage van uitgevallen kalveren, steeds ontvangt hij het forfaitaire bedrag voor deze kalveren voor het aantal dagen dat deze dieren op het bedrijf aanwezig waren.

Tenslotte stipuleert artikel 8 van de overeenkomst dat enkel de partij 'VANLOMMEL' deze overeenkomst kan overdragen aan derden, de landbouwer niet.

Hieruit blijkt dat de heer DRIES geen eigenaar is van de dieren. Hij kan immers dit contract en de dieren die eronder vallen niet gebruiken als bijv. onderpand voor een eventuele hypotheek.

Gelet op het ongunstig advies dd. 7 december 1999 van de Provinciale Milieuvergunningscommissie (PMVC); op volgende elementen uit dit advies : 1. De VLM verleende een aanvullend advies. De PMVC volgt het advies van de VLM : het bedrijf voldoet niet aan de voorwaarden van economische zelfstandigheid, het bedrijf is niet genotificeerd als gezinsveeteeltbedrijf voor 1999. Bijgevolg is de mestafzet naar de toekomst onvoldoende bewezen. 2. Het schepencollegebesluit kan bevestigd worden;

(...)

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde exploitatie niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat de exploitant niet voldoet aan de voorwaarde van gezinsveeteeltbedrijf op basis van het niet voldoen aan de economische zelfstandigheid. Bijgevolg kan onvoldoende mestafzetmogelijkheid naar de toekomst toe bewezen worden";

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert wat volgt :

“Eerste middel gebaseerd op de schending van art. 2bis § 2. 5° van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en op de schending van art. 4, § 2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen, en machtsoverschrijding.

Doordat de bestreden beslissing in essentie gebaseerd is op de overwegingen dat het bedrijf van verzoeker niet werd genotificeerd - en niet kon genotificeerd worden - als gezinsveeteeltbedrijf en de aanvraag tot hernieuwing van de milieuvergunning derhalve moet worden beoordeeld op basis van art. 4, § 1, 2° van het voornoemd Besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995

hetwelk van toepassing is op 'een inrichting behorende bij een bedrijf dat niet voldoet aan de voorwaarden gesteld voor het gezinsveeteeltbedrijf'.

Terwijl verzoeker in het voorjaar van 1999 een aanvraag heeft ingediend om te worden genotificeerd als gezinsveeteeltbedrijf omdat hij meent aan alle voorwaarden zoals opgenomen in art. 2bis van het mestdecreet, te voldoen, en de Mestbank hem initieel deze notificatie heeft geweigerd - doch slechts op datum van 7 november 1999 - en deze laatste derhalve een foutieve toepassing heeft gemaakt van art. 2bis, § 2, 5° van het mestdecreet en dit eveneens gebeurd is door de vergunningverlenende overheid door zich uitsluitend te baseren op het advies van de Vlaamse Landmaatschappij, afdeling Mestbank.

Terwijl art. 4 van voornoemd Besluit (hierna genoemd 'het Vergunningenbesluit') met betrekking tot de behandeling van milieuvergunningaanvragen geen enkel onderscheid maakt tussen aanvragen van bedrijven dewelke al dan niet genotificeerd zijn als gezinsveeteeltbedrijf, doch wel een verschillende beoordeling toelaat naargelang het gaat over een inrichting dewelke behoort bij een bedrijf dat niet voldoet aan de voorwaarden van het gezinsveeteeltbedrijf (art. 4, § 1) en een inrichting dewelke behoort bij een bedrijf dat voldoet aan de voorwaarden van gezinsveeteeltbedrijf (art. 4, § 2) zodat de bestreden beslissing in de mate dat deze het 'al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden' verengt tot het 'al dan niet genotificeerd zijn', zonder enige rechtsgrond en /of bevoegdheid voorwaarden aan het Besluit van 20 december 1995 toevoegt en derhalve aangetast is door machtsoverschrijding.

Terwijl de inrichting van verzoeker daarenboven op het ogenblik van het indienen van de aanvraag weliswaar niet genotificeerd was als gezinsveeteeltbedrijf, maar alleszins wel voldeed aan de voorwaarden gesteld voor het gezinsveeteeltbedrijf en dit zowel op datum van indiening van de aanvraag tot hernieuwing (met name 29 maart 1999) als op de datum van uitspraak van het beroep (16 december 1999), doch dat de vergunningverlenende overheid en de adviesverlenende instantie Vlaamse Landmaatschappij (de Mestbank) allebei een foutieve beoordeling hebben gemaakt van het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden van het gezinsveeteeltbedrijf.

De bestreden beslissing maakt volgens verzoeker dan ook verkeerdelijk geen toepassing van art. 4, § 2 (maar wel van art. 4, § 1) en is om die reden onwettig.

Toelichting.

Eerste onderdeel

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de weigering tot hernieuwing van de milieuvergunning voor exploitatie van het mestkalverenbedrijf van verzoeker, werd gebaseerd op het ongunstige advies van de Vlaamse Landmaatschappij dd. 9 september 1999 en op het bijkomend ongunstig advies van deze instantie dd. 1 december 1999, dewelke zich baseren op het gegeven dat de inrichting van verzoeker als niet-gezinsveeteeltbedrijf dient gekwalificeerd te worden om reden dat de Vlaamse Landmaatschappij van mening is dat verzoeker niet kan voldoen aan de voorwaarde van de economische zelfstandigheid.

Inzake de notificatie als gezinsveeteeltbedrijf, bepaalt art. 2bis, § 2 van het mestdecreet van 23 januari 1991 de verschillende voorwaarden waaraan dient voldaan te zijn om de kwalificatie van gezinsveeteeltbedrijf te kunnen verkrijgen.

Er doet zich momenteel enkel een betwisting voor inzake het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarde van economische zelfstandigheid (er bestaat geen twijfel over dat voldaan is aan de andere voorwaarden van het gezinsveeteeltbedrijf), zodat deze bespreking zich beperkt tot genoemde voorwaarde.

Art. 2bis, § 2, 5° van het mestdecreet definieert de voorwaarde van de economische zelfstandigheid :

'Wat de economische zelfstandigheid van het bedrijf betreft, is het gezinsveeteeltbedrijf, een bedrijf dat 100 % van de eigendomstitel op het roerend kapitaal en het kapitaal onroerend door bestemming in zijn bezit heeft alsook de eigendomstitel of de pacht van de gebouwen.

Het bedrijf wordt geacht niet te voldoen aan de voorwaarde m.b.t. de economische zelfstandigheid indien :

- a) de teelt van het vee het voorwerp uitmaakt van een contract van veepacht als bedoeld in hoofdstuk IV van titel VIII van het Burgerlijk Wetboek, een overeenkomst als bedoeld in art. 2, 4° van de pachtwet of een integratiecontract in de zin van de wet van 1 april 1976 betreffende de verticale integratie in de sector van de dierlijke produktie, met uitzondering van contracten met vooraf gegarandeerde afnameprijzen;
- b) de producent m.b.t. de teelt het nodige kweekmateriaal en de nodige grondstoffen niet zelf heeft aangekocht of deze heeft aangekocht bij de afnemer van het slachtvee of, indien deze laatste een vennootschap is, een met de afnemer verbonden onderneming in de zin van het K.B. van 8 oktober 1976 m.b.t. de jaarrekeningen van de ondernemingen;
- c) de gronden of gebouwen waar vee wordt geteeld, anders dan door een verkoops- of pachtovereenkomst, aan het bedrijf zijn ter beschikking gesteld door de afnemer van het vee of, indien deze een vennootschap is, door een met de afnemer verbonden onderneming in de zin van het K.B. van 8 oktober 1976 m.b.t. de jaarrekeningen van ondernemingen;
- d) de inkomsten verworven uit de teelt van het betrokken vee in het forfaitair stelsel van de inkomstenbelasting aangegeven of belast is geworden onder rubrieken die betrekking hebben op loonweek, het vetmesten van dieren tegen vergoeding of het houden van dieren in pensioen;
- e) de inkomsten verworven in verband met de teelt van het vee in het B.T.W.-stelsel onderworpen werden aan de bijzondere regeling overeenkomstig art. 22, § 1, 2° van het K.B. nr. 22 van 15 september 1970 m.b.t. de bijzondere regeling voor landbouwondernemers inzake belasting over de toegevoegde waarde of aan het tarief van 6 % voor diensten'.

De Vlaamse Landmaatschappij is van oordeel dat verzoeker niet voldoet aan hoger genoemde voorwaarde. In haar oorspronkelijk advies van 9 september 1999 stelt zij hierover : 'De argumentatie van de aanvrager is niet correct. In de prijsgarantieovereenkomst tussen de aanvrager en de NV VANLOMMEL staat duidelijk dat de aanvrager de dieren dient aan te kopen bij de NV VANLOMMEL of bij een andere (door VANLOMMEL aan te duiden) leverancier nuchtere kalveren (dient aan te kopen). Dus zo vrij is de aanvrager niet. Hij mag ook geen dieren van andere leveranciers huisvesten in zijn stallen (...)'.
'

De PMVC is het echter in eerste instantie niet eens met deze zienswijze van de Mestbank en adviseert daarom een termijnverlenging om de VLM toe te laten duidelijke criteria voorop te stellen waarop zij zich steunt om een bedrijf als economisch zelfstandig te beschouwen; terzelfdertijd krijgt de exploitant de gelegenheid om onomstootbaar aan te tonen dat hij gezinsveeteeltbedrijf is.

In het licht daarvan verleent de VLM een bijkomend advies op datum van 1 december 1999 maar gooit het dan over een andere boeg om het niet-economisch zelfstandig zijn van verzoeker aan te tonen. Meerbepaald stelt de VLM dat er nergens in het contract sprake is van een gegarandeerde afnameprijs, dat ook voortijdig gestorven kalveren mede verrekend worden in de vergoeding en dat de overeenkomst door partij VANLOMMEL kan overgedragen worden aan derden. Uit deze 'vaststellingen' leidt de VLM bijgevolg af dat verzoeker geen eigenaar zou zijn van de dieren.

Verzoeker heeft in de aangifte voor de Mestbank voor het aanslagjaar 1999 de notificatie als gezinsveeteeltbedrijf aangevraagd en voegde daartoe de vereiste bewijsstukken bij het aangifteformulier omdat hij van mening is dat hij

voldoet aan alle voorwaarden om als gezinsveeteeltbedrijf genotificeerd te worden.

Op 7 november 1999 ontvangt verzoeker een aangetekend schrijven van de Mestbank waarin hem wordt meegedeeld dat hij niet kan genotificeerd worden als gezinsveeteeltbedrijf omwille van het feit dat hij niet voldoet aan de voorwaarde van de economische zelfstandigheid. Verzoeker heeft daartegen op 3 december 1999 beroep aangetekend bij de bevoegde Minister voor Leefmilieu omdat hij ervan overtuigd is dat hij wel degelijk kan voldoen aan de voorwaarde van de economische zelfstandigheid.

Art. 2bis, § 2, 5° van het mestdecreet bepaalt als een economisch zelfstandig bedrijf, het bedrijf dat 100 % van de eigendomstitel van het roerend kapitaal en het kapitaal onroerend door bestemming in zijn bezit heeft alsook de eigendomstitel of de pacht van de gebouwen.

Deze eerste voorwaarde is alleszins vervuld in hoofde van verzoeker : hij alleen is eigenaar van de bedrijfsgebouwen en het landbouwalaam dat op zijn bedrijf aanwezig is vermits hij dit bedrijf zelf heeft opgericht en opgestart en bij de bank een lening afsloot voor de benodigde financiële middelen. Verzoeker is eigenaar van het bedrijf.

Art. 2bis, § 2, 5° van het mestdecreet somt vervolgens 5 situaties op in dewelke men geacht wordt niet economisch zelfstandig te zijn. Verzoeker ressorteert onder geen enkele van deze situaties.

Verzoeker werkt in toepassing van een garantieprijsovereenkomst die door hem werd afgesloten met de NV Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL. Het betreft hier een overeenkomst die reeds in de loop van 1997 werd afgesloten.

Verzoeker heeft zowel het kweekmateriaal (i.c. nuchtere kalveren) als de nodige grondstoffen (zijnde de voeders voor de dieren en bv. ook medicamenten) zelf aangekocht. De nuchtere kalveren worden aangekocht bij de NV Slachthuis VANLOMMEL en de grondstoffen worden aangekocht bij de firma NAVOBI.

Het gaat hier telkens om de aankoop van bepaalde zaken - waarvan tot bewijs een factuur in de inventaris der stukken is opgenomen - hetgeen op zich reeds duidelijk maakt dat door de aankoop van deze goederen, verzoeker er eigenaar van geworden is.

Er kan evenmin gesteld worden dat het bedrijf NAVOBI op enige wijze een verbonden onderneming is t.a.v. de NV Slachthuis VANLOMMEL of de NV Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL.

Op basis van deze vaststellingen dient alleszins besloten te worden dat verzoeker niet onder de in art. 2bis, § 2, 5°, b) van het mestdecreet vermelde situatie valt.

Hiermede wordt bijgevolg het bezwaar dat de Vlaamse Landmaatschappij heeft geopperd in haar eerste advies van 9 september 1999 m.b.t. de voorwaarde van de economische zelfstandigheid, duidelijk weerlegd.

Zoals hoger reeds gesteld is verzoeker eigenaar van de bedrijfsgebouwen en de grond waarop deze werden opgericht; de overige 7.36 ha waarop gewassen worden geteeld heeft verzoeker in pacht van een derde persoon. Art. 2bis, § 2, 5°, c) van het mestdecreet kan bijgevolg geen toepassing vinden in zijn geval.

Ook de situaties zoals opgesomd onder d) en e) van datzelfde artikel vinden geen toepassing in zijn geval; er wordt fiscaal uitsluitend aangifte gedaan als zelfstandig kweker.

Evenmin ressorteert verzoeker onder punt a) van art. 2bis, § 2, 5° van het mestdecreet : verzoeker sloot louter een garantieprijsovereenkomst af met de NV Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL. Het betreft hier geen integratiecontract in de zin van de wet van 1 april 1976 betreffende de verticale integratie in de sector van de dierlijke productie. Een integratiecontract houdt in dat de kweker enkel zijn arbeid levert (en eventueel stalcapaciteit ter

beschikking stelt) maar dat de dieren en de grondstoffen op het bedrijf nooit zijn eigendom zijn maar steeds blijven toebehoren aan de integrator.

Verzoeker is de enige persoon die juridisch en feitelijk als eigenaar van zowel het kweekmateriaal als de grondstoffen kan beschouwd worden.

Het feit van de aanwezigheid van een prijsgarantieovereenkomst vormt in principe geen probleem t.a.v. de voorwaarde van de economische zelfstandigheid, hetgeen uitdrukkelijk is vermeld in art. 2bis, § 2, 5°, a) van het mestdecreet.

Er is enkel bepaald in art. 2, in fine van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 1995 tot uitvoering van sommige artikelen van het decreet van 23 januari 1991, dat bij prijsgarantiecontracten de nodige aandacht dient besteed te worden aan de voorwaarde van de economische zelfstandigheid.

Verzoeker is een volledig zelfstandig kweker in die zin dat hij kweekmateriaal en grondstoffen zelf aankoopt en de vetgemeste dieren verkoopt aan de afnemer.

De enige bedoeling van het afgesloten prijsgarantiecontract is om de kweker een welbepaalde afnameprijs te garanderen waardoor hij niet wordt blootgesteld aan het risico van schommeling van de marktprijzen. Door een prijsgarantieovereenkomst wordt hij ingedekt tegen dit risico.

De VLM maakt in haar aanvullende advies van 1 december 1999 nu net een probleem van deze afnameprijs zoals gestipuleerd in het contract in artikel 3.

Dit artikel bepaalt met name : 'De aan Jan DRIES verschuldigde terugkoopprijs zal gelijk zijn aan de oorspronkelijke verkoopprijs van de nuchtere kalveren, vermeerderd met de veevoederkosten, medicijnkosten en verzekeringskosten en met een som van 15,07 BEF per dag vetmesting en per terugverkocht kalf en onder aftrek van vergoedingen die van overheidswege aan Jan DRIES worden toegekend (...)'.
De VLM merkt hierover op dat er nergens in het contract sprake is van een gegarandeerde afnameprijs, noch van enige correlatie met een te verwachten marktprijs.

Artikel 3 van het contract bepaalt wel degelijk een gegarandeerde afnameprijs die op een welbepaalde manier zal worden berekend. Er bestaat bovendien geen enkele vereiste t.a.v. het feit dat deze afnameprijs tegenover de marktprijs moet worden bepaald.

Waar de VLM stelt dat verzoeker hierdoor geen ondernemersrisico loopt, is dit net het eigene van een prijsgarantieovereenkomst, met name dat de afnemer aan de andere partij de garantie geeft dat de afname zal gebeuren tegen een welbepaalde prijs, ongeacht wat de marktprijs op dat moment ook mag zijn.

Het feit dat er bepaald wordt dat er geen kalveren afkomstig van andere leveranciers mogen gehuisvest worden houdt op zich evenmin een inbreuk in t.a.v. het economisch zelfstandig zijn. Partijen zijn onderling overeengekomen om wederzijds bepaalde rechten en verplichtingen op te nemen. Verzoeker heeft op die manier zijn wil geuit om (voorlopig) exclusief te werken met de NV Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL. Het betreft hier geenszins een 'levenslange' exclusiviteit die elke keuzemogelijkheid naar de toekomst toe ontnemt : partijen hebben elk de mogelijkheid om na het beëindigen van de mestrondte de aangepaste overeenkomst mits opzegging stop te zetten.

Overigens is deze bepaling grotendeels ingegeven om redenen van dierenwelzijn en -hygiëne : ziekte-insleep en besmetting van verschillende loten van kalveren wordt hierdoor immers onmogelijk gemaakt.

Het feit dat ook voortijdig gestorven kalveren op een bepaalde manier mede verrekend worden, is een tegemoetkoming vanwege de NV Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL en maakt op zich geen inbreuk uit op de economische zelfstandigheid.

Hetzelfde dient gesteld m.b.t. de bepaling van artikel 8 : partijen zijn hiertoe overeengekomen op basis van hun wederzijds contractsvrijheid. Ook verzoeker

kan de overeenkomst en de daaruit voortvloeiende rechten overdragen aan derden doch mits toestemming van partij VANLOMMEL. Dit laatste is ingegeven vanuit de bezorgdheid dat voor partij VANLOMMEL de persoon van de kweker zeer belangrijk is en in verregaande mate gestoeld is op een vertrouwensrelatie en zij alsdusdanig hun voorafgaandelijke goedkeuring met een eventuele nieuwe kweker willen uitbrengen.

Het prijsgarantiecontract stipuleert daarenboven dat er aan verzoeker maandelijks een voorschot zal worden uitgekeerd op de uiteindelijk door VANLOMMEL verschuldigde koopprijs en dat verrekening van wederzijdse vorderingen tussen partijen mogelijk is. Ook deze bepalingen maken deel uit van de contractsvrijheid van partijen : het staat hen toch vrij om welbepaalde betalingsmodaliteiten en -faciliteiten af te spreken. De bedoeling van de betaling van een maandelijks voorschot ligt in het spreiden van de geldstromen het ganse jaar door vermits de definitieve afrekening telkens maar plaats heeft op het einde van een mestronde en dit verzoeker in liquiditeitsproblemen zou kunnen brengen.

Er is bijgevolg geen enkele bepaling opgenomen in het prijsgarantiecontract van verzoeker dat niet zou overeenstemmen met de voorwaarde van de economische zelfstandigheid zoals opgenomen in art. 2bis, § 2, 5° van het mestdecreet.

Door anders te oordelen hebben zowel de Vlaamse Landmaatschappij als de vergunningverlenende overheid voorwaarden toegevoegd aan deze wettelijke bepaling of er op zijn minst een interpretatie aan gegeven die niet strookt met de bewoordingen van het decreet.

Zij hebben aldus de bepaling van art. 2bis, § 2, 5° geschonden door er een foutieve toepassing van te maken en door er zelfs bijkomende voorwaarden aan toe te voegen zich tevens schuldig gemaakt te hebben aan machtsoverschrijding.

Tweede onderdeel

Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat de weigering tot hernieuwing van de milieuvergunning van verzoeker gebaseerd is op het gegeven dat, vermits de inrichting van verzoeker behoort tot een bedrijf dat niet genotificeerd is als gezinsveeteeltbedrijf, deze aanvraag valt onder toepassing van art. 4, § 1, 2°, a) van het Vergunningenbesluit waardoor er enkel rekening mag gehouden worden met de grondgebonden afzet (0 ha) en de afzet via export en verwerking (0 kg) zodat er onvoldoende mestafzetmogelijkheid naar de toekomst toe bewezen is en dient besloten te worden tot weigering van de hernieuwing.

Art. 4 van het Vergunningenbesluit maakt echter geen onderscheid tussen vergunningsaanvragen van bedrijven die al dan niet genotificeerd zijn als gezinsveeteeltbedrijf, doch wel tussen bedrijven die al dan niet voldoen aan de voorwaarden gesteld voor het gezinsveeteeltbedrijf. Dit wil zeggen dat het voor de toepassing van art. 4, § 2 van het Vergunningenbesluit niet vereist is dat een bedrijf een notificatie als gezinsveeteeltbedrijf heeft bekomen, maar volstaat het dat het bedrijf voldoet aan de voorwaarden gesteld voor het gezinsveeteeltbedrijf.

Uit het ongunstige advies van de VLM van 9 september 1999 - waarop de beslissing is gebaseerd - kan worden afgeleid dat daartoe werd besloten op basis van de notificatie als niet-gezinsveeteeltbedrijf voor het jaar 1998 (tegen deze niet-notificatie was verzoeker niet in beroep gegaan).

In de mestbankaangifte voor het aanslagjaar 1999 vraagt verzoeker opnieuw de notificatie als gezinsveeteeltbedrijf aan omdat hij ervan overtuigd is dat hij aan alle voorwaarden voldoet.

Uit het genoemde advies van de Mestbank kan echter afgeleid worden dat de Mestbank hiermee geen rekening heeft gehouden, vermits er vermeld staat 'De aanvrager is dus in 1996, 1997, 1998 en mogelijk in 1999 een niet-gezinsveeteeltbedrijf'.

Wat echter het jaar 1999 betreft heeft de Mestbank zich met deze uitspraak niet gebaseerd op de meest recente gegevens die haar voorhanden waren, vermits verzoeker bij de mestbankaangifte voor het aanslagjaar 1999 alle vereiste bewijsstukken had bijgevoegd op basis waarvan de notificatie als gezinsveeteeltbedrijf kon gebeuren.

Terzake zijn er reeds een aantal uitspraken van de Raad van State die als principe voorop stellen dat om na te gaan of een bedrijf al dan niet voldoet aan de voorwaarden gesteld voor het gezinsveeteeltbedrijf de vergunningverlenende overheid zich moet steunen op de meest recente gegevens die de exploitant heeft meegedeeld (R.v.St. nr. 80.013 van 29 april 1999 inzake VANTILBORG, R.v.St. nr. 80.201 van 11 mei 1999 inzake CLAESSEN).

Zowel op het ogenblik van de aanvraag van de hernieuwing van de milieuvergunning, als op het ogenblik van de behandeling van het beroep, voldeed verzoeker aan de voorwaarden om als gezinsveeteeltbedrijf te worden genotificeerd.

Verzoeker stelt bijgevolg vast dat de beoordeling van de kwalificatie gezinsveeteeltbedrijf in eerste instantie gebeurd is op basis van de notificatie als niet-gezinsveeteeltbedrijf voor de jaren 1996, 1997 en 1998 en dus niet op het voldoen aan de voorwaarden voor het aanslagjaar 1999 en de beoordeling tevens gebeurd is op basis van een foutieve toepassing van de voorwaarde van de economische zelfstandigheid.

Er is derhalve ten onrechte toepassing gemaakt van art. 4, § 1 van het Vergunningenbesluit";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord daarop volgend antwoord verstrekt :

“eerste onderdeel

Verzoeker haalt aan dat de vergunningverlenende overheid en de Vlaamse Landmaatschappij ten onrechte van mening zijn dat verzoeker niet kan voldoen aan de voorwaarde van de economische zelfstandigheid en derhalve dient gekwalificeerd te worden als niet-gezinsveeteeltbedrijf.

In het bijkomend ongunstig advies dd. 1 december 1999 van de VLM wordt duidelijk weergegeven waarom de VLM van oordeel is dat het bedrijf niet economisch zelfstandig is.

De bestendige deputatie heeft dit advies gevolgd vanuit de overweging dat het de opdracht is van de VLM om het mestdecreet te interpreteren in haar adviezen en dat er geen objectieve grond voorhanden was om deze interpretatie in twijfel te trekken.

In artikel 2bis, § 2, 5° van het Meststoffendecreet wordt omschreven, wat de economische zelfstandigheid betreft, wat onder gezinsveeteeltbedrijf dient begrepen te worden, nl. een bedrijf dat 100 % van de eigendomstitel op het roerend kapitaal en het kapitaal onroerend door bestemming in zijn bezit heeft alsook de eigendomstitel of de pacht van de gebouwen.

Daarna worden de gevallen opgesomd waardoor het bedrijf geacht wordt niet te voldoen aan de voorwaarde van economische zelfstandigheid. Het gaat om vijf gevallen waarvan het eerste is : de teelt van het vee maakt het voorwerp uit van een contract van veepacht als bedoeld in hoofdstuk IV van titel VIII van het Burgerlijk Wetboek, of van een overeenkomst als bedoeld in artikel 2, 4° van de pachtwet of van een integratiecontract in de zin van de wet van 1 april 1976 betreffende de verticale integratie in de sector van de dierlijke produktie.

Er wordt slechts één uitzondering toegestaan, nl. voor de contracten met vooraf gegarandeerde afnameprijzen.

In het advies dd. 9 september 1999, en vooral in het bijkomend advies dd. 1 december 1999, motiveert de VLM uitdrukkelijk waarom de betrokken prijsgarantieovereenkomst volgens haar géén contract is met vooraf gegarandeerde afnameprijzen.

Het lijkt, naar de geest van de bepalingen in het Meststoffendecreet, aannemelijk dat uitzonderingen in dit geval strikt geïnterpreteerd dienen te worden en dat de adviezen van de VLM, welke de bestendige deputatie in haar overwegingen heeft gevolgd, terecht veronderstelden dat het betrokken bedrijf, gezien de bestaande prijsgarantieovereenkomst, niet voldeed aan de voorwaarde van economische zelfstandigheid.

(In het nieuwe Meststoffendecreet gelden nog altijd bovenstaande bepalingen.)

Het middel is niet ernstig.
tweede onderdeel

De bestendige deputatie kan zich aansluiten bij het argument dat niet de notificatie maar wel de feitelijke conformering aan de voorwaarden om te voldoen aan het begrip gezinsveeteeltbedrijf doorslaggevend is, dit gelet op rechtspraak van de Raad van State. Dat de deputatie dit standpunt reeds huldigde in voorliggend dossier mag blijken uit de beslissing tot termijnverlenging die immers zinloos zou geweest zijn mocht men de notificatie als noodzakelijk element hebben beschouwd”;

2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord verzoeker nog stelt dat de vergunningverlenende overheid de uitgebrachte adviezen, in casu vooral dat van de V.L.M., niet zonder meer mag overnemen, ervan uitgaande dat de adviesverlenende overheid haar werk wel correct gedaan heeft, en dat de inhoud van de adviezen steeds ten gronde dient beoordeeld te worden; dat, voorts, verzoeker nog doet gelden dat aan het begrip “economische zelfstandigheid” niet de gewone, spraakgebruikelijke betekenis dient te worden gegeven, doch de betekenis die het meststoffendecreet eraan geeft; dat, tenslotte, verzoeker nog een aantal overwegingen uit het schorsingsarrest citeert;

2.4.1. Overwegende dat in de aanhef van de bestreden beslissing wordt overwogen "dat de exploitant niet voldoet aan de voorwaarde van gezinsveeteeltbedrijf op basis van het niet voldoen aan de economische zelfstandigheid. Bijgevolg kan onvoldoende mestafzetmogelijkheid naar de toekomst toe bewezen worden"; dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker in het tweede onderdeel betoogt, de verwerende partij dus niet vereist dat verzoeker genotificeerd is als gezinsveeteeltbedrijf, maar wel dat hij aan de voorwaarden gesteld voor het gezinsveeteeltbedrijf voldoet;

2.4.2. Overwegende dat volgens het bestreden besluit verzoekers bedrijf niet voldoet aan de voorwaarden gesteld voor het gezinsveeteeltbedrijf omdat niet voldaan wordt aan de voorwaarde inzake economische zelfstandigheid; dat daartoe

de verwerende partij zich heeft gesteund op het aanvullend advies dat de Vlaamse Landmaatschappij op 1 december 1999 uitbracht; dat in dat advies wordt gesteld wat volgt :

"Wat betreft de criteria voor de erkenning als gezinsveeteeltbedrijf, meer bepaald het voldoen aan de voorwaarde van de economische zelfstandigheid, stelt het Mestdecreet in art. 2bis, § 2, 5° het volgende :

5° ...

Het bedrijf wordt geacht niet te voldoen aan de voorwaarde met betrekking tot de economische zelfstandigheid indien :

- a) de teelt van het vee het voorwerp uitmaakt van een contract van veepacht als bedoeld in hoofdstuk IV van titel VIII van het Burgerlijk Wetboek, een overeenkomst als bedoeld in artikel 2, 4° van de pachtwet of een integratiecontract in de zin van de wet van 1 april 1976 betreffende de verticale integratie in de sector van de dierlijke productie, met uitzondering van contracten met vooraf gegarandeerde afnameprijzen;
- b) de producenten met betrekking tot de teelt het nodige kweekmateriaal en de nodige grondstoffen niet zelf heeft aangekocht of deze heeft aangekocht bij de afnemer van het slachtvee of, indien deze laatste een vennootschap is, een met de afnemer verbonden onderneming in de zin van het koninklijk besluit van 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekeningen van de ondernemingen;

...

Een contract met gegarandeerde afnameprijzen is een contract waarin vermeld staat tegen welk bedrag de dieren of dierlijke producten zullen worden afgenomen door de afnemer. Deze gegarandeerde afnameprijs is verbonden aan de marktprijs en zorgt ervoor dat de landbouwer het marktrisico niet draagt. Hij heeft zich m.a.w. ingedekt tegen de schommelingen van de markt. Bij lage marktprijzen heeft hij toch nog een zeker inkomen. Wel moet een contract met gegarandeerde afnameprijzen een clause bevatten waarin vermeld staat wat er gebeurt indien de marktprijs lager dan wel hoger is dan de garantieprijs. M.a.w. Wie strijkt het saldo op bij hogere marktprijs en wie betaalt het tekort bij lagere marktprijs.

In een contract met gegarandeerde afnameprijzen draagt de landbouwer wel het volledige ondernemersrisico en hij is eigenaar van de dieren.

Voor wat betreft het dossier van de heer Jan DRIES, sloot de bedrijfsverantwoordelijke voor zijn bedrijf een garantieprijsovereenkomst af met de "NV Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL, Olenseweg 240 te 2260 Westerlo".

In deze overeenkomst staat ondermeer het volgend vermeld :

'...

Artikel 1

Jan DRIES verbindt er zich toe bij NV Slachthuis VANLOMMEL of een andere leverancier, door partij VANLOMMEL aan te duiden, nuchtere kalveren aan te kopen.

Jan DRIES verbindt zich er tevens toe in haar stallen geen kalveren afkomstig van andere dan hierboven vermelde leveranciers te huisvesten.

Artikel 2

VANLOMMEL en Jan DRIES verbinden zich ertoe de door in artikel 1 vermelde leverancier, verkochte kalveren op termijn terug te kopen, c.q. op termijn terug te verkopen, na vetmesting conform het SGS-kwaliteitssysteem.

...

Artikel 3

De aan Jan DRIES verschuldigde terugkoop prijs zal gelijk zijn aan de oorspronkelijke verkoopprijs van de nuchtere kalveren, vermeerderd met de veevoederkosten, medicijnkosten en verzekeringskosten (op voorlegging van stavingsstukken) en met een som van 15,07 BEF per dag vetmestingen per terugverkochte kalf (bedoelde som is een forfaitair bedrag) en onder aftrek van vergoedingen die van overheidswege aan Jan DRIES worden toegekend.

Tijdens de mestperiode voortijdig gestorven kalveren dienen door Jan DRIES aan VANLOMMEL verantwoord te worden door voorlegging van de nodige bewijsstukken. Voor bepaling van de terugkoopwaarde i.g. dit artikel zullen de op geldige wijze verantwoord voortijdig gestorven kalveren worden mee verrekend.

...

Artikel 8

VANLOMMEL is gerechtigd om deze overeenkomst en de daar uit voortvloeiende rechten over te dragen aan derden.

Jan DRIES is niet gerechtigd om zonder voorafgaandelijke toestemming van partij VANLOMMEL deze overeenkomst en de daaruit voortvloeiende rechten over te dragen aan derden.

....

Deze garantieprijsovereenkomst is geen contract met gegarandeerde afnameprijs, zoals bedoeld in het Mestdecreet, om volgende redenen :

- * nergens in het contract is er sprake van een gegarandeerde afnameprijs. Er wordt zelfs noch een afnameprijs vermeld noch is er sprake van enige correlatie met een te verwachten marktprijs. Artikel 3 vermeldt enkel dat de kalveren teruggekocht worden aan kostprijs, d.w.z. aankoop prijs nuchtere kalveren verhoogd met de veevoederkosten, medicijnkosten en verzekeringskosten, en met een forfaitaire toeslag van 15.07 BEF per dag vetmesting en per terugverkochte kalf.

De heer Jan DRIES loopt hier dus geen enkel ondernemingsrisico. Hij ontvangt een vergoeding voor geleverde prestaties per dag die op geen enkele manier in verband te brengen is met een mogelijke afnameprijs van het terugverkochte kalf.

Ook het feit dat de overeenkomst stipuleert dat er geen kalveren afkomstig van andere leveranciers mogen gehuisvest worden in de stallen, is een beperking van het ondernemersrisico. De heer Jan DRIES wordt hier verhinderd van bv. een vergelijkende proef uit te voeren met twee verschillende leveranciers.

- * voortijdig gestorven kalveren dienen verantwoord te worden en worden nadien mee verrekend met de vergoeding.

De heer Jan DRIES loopt hier dus geen enkel ondernemingsrisico. Ongeacht het percentage van uitgevallen kalveren, steeds ontvangt hij het forfaitaire bedrag voor deze kalveren voor het aantal dagen dat deze dieren op het bedrijf aanwezig waren.

- * artikel 8 stipuleert dat enkel de partij 'VANLOMMEL' deze overeenkomst kan overdragen aan derden, de landbouwer niet.

Hieruit blijkt dat de heer Jan DRIES geen eigenaar is van de dieren. Hij kan immers dit contract en de dieren die eronder vallen niet gebruiken als bv. onderpand voor een eventuele hypotheek.

Dit zijn de criteria waarop de Mestbank zich steunt voor de erkenning van een bedrijf als al dan niet economisch zelfstandig zijn";

2.4.3. Overwegende dat artikel 2bis, § 2, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen (meststoffendecreet), zoals het gold ten tijde van de bestreden

beslissing, de voorwaarden opsomt waaraan het gezinsveeteeltbedrijf moet voldoen; dat punt 5 van die voorwaarden betrekking heeft op de economische zelfstandigheid, en dat daarin bepaald wordt wat volgt :

"5° Wat de economische zelfstandigheid van het bedrijf betreft, is het gezinsveeteeltbedrijf, een bedrijf dat 100 % van de eigendomstitel op het roerend kapitaal en het kapitaal onroerend door bestemming in zijn bezit heeft alsook de eigendomstitel of de pacht van de gebouwen.

Het bedrijf wordt geacht niet te voldoen aan de voorwaarde met betrekking tot de economische zelfstandigheid indien :

- a) de teelt van het vee het voorwerp uitmaakt van een contract van veepacht als bedoeld in hoofdstuk IV van titel VIII van het Burgerlijk Wetboek, een overeenkomst als bedoeld in artikel 2, 4° van de pachtwet of een integratiecontract in de zin van de wet van 1 april 1976 betreffende de verticale integratie in de sector van de dierlijke productie, met uitzondering van contracten met vooraf gegarandeerde afnameprijzen;
- b) de producent met betrekking tot de teelt het nodige kweekmateriaal en de nodige grondstoffen niet zelf heeft aangekocht of deze heeft aangekocht bij de afnemer van het slachtrijpe vee of, indien deze laatste een vennootschap is, een met de afnemer verbonden onderneming in de zin van het koninklijk besluit van 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekeningen van de ondernemingen;
- c) de gronden of gebouwen waar het vee wordt geteeld, anders dan door een verkoop- of pachtovereenkomst, aan het bedrijf zijn ter beschikking gesteld door de afnemer van het vee of, indien deze een vennootschap is, door een met de afnemer verbonden onderneming in de zin van het koninklijk besluit van 8 oktober 1976 met betrekking tot de jaarrekeningen van de ondernemingen;
- d) de inkomsten verworven uit de teelt van het betrokken vee in het forfaitair stelsel van de inkomstenbelasting aangegeven of belast is geworden onder rubrieken die betrekking hebben op loonkweek, het vetmesten van dieren tegen vergoeding of het houden van dieren in pension;
- e) de inkomsten verworven in verband met de teelt van het vee in het B.T.W.-stelsel onderworpen werden aan de bijzondere regeling overeenkomstig artikel 2, § 1, 2° van het koninklijk besluit nr. 22 van 15 september 1970 met betrekking tot de bijzondere regeling voor landbouwondernemers inzake belasting over de toegevoegde waarde of aan het tarief van 6 % voor diensten";

2.4.4. Overwegende dat noch in enig advies, noch in het bestreden besluit zelf staat te lezen dat niet zou zijn voldaan aan de voorwaarde dat het bedrijf 100 % van de eigendomstitel op het roerend kapitaal en het kapitaal onroerend door bestemming in zijn bezit heeft alsook de eigendomstitel of de pacht van de gebouwen; dat uit de "garantieprijsovereenkomst" die verzoeker neerlegde ter gelegenheid van de tweede zitting van de provinciale milieuvergunningscommissie op 7 december 1999 niet kan worden afgeleid dat verzoeker geen eigenaar zou worden van de dieren die hij aankoopt bij de n.v. Slachthuis VANLOMMEL of een andere leverancier, aan te duiden door de n.v. Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL;

dat het gegeven dat enkel de n.v. Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL het garantieprijcontract kan overdragen aan derden, en niet verzoeker, op zich niet aantoonst dat verzoeker geen eigenaar zou kunnen zijn van de dieren die hij aankocht; dat evenmin blijkt dat de n.v. Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL, met wie de garantieprijsovereenkomst werd gesloten, “een gedeelte van de eigendomstitels van het roerend kapitaal en het kapitaal onroerend door bestemming” van verzoekers inrichting of “de eigendomstitel en de pacht van de gebouwen” in zijn bezit heeft ; dat dienvolgens, opdat niet zou zijn voldaan aan de voorwaarde inzake economische zelfstandigheid, verzoekers bedrijf dus moet vallen onder één van de op het eerste gezicht limitatief opgesomde uitzonderingsgronden van artikel 2bis, § 2, 5°, van het meststoffendecreet; dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het aanvullend advies van de Vlaamse landmaatschappij (V.L.M.) -en overigens ook niet uit het advies dat deze instantie op 9 september 1999 uitbracht- heel precies blijkt op welke uitzonderingsgrond(en) de V.L.M. zich baseerde om te stellen dat niet voldaan is aan de voorwaarde inzake economische zelfstandigheid; dat blijkens het laatste advies van de V.L.M. van 1 december 1999 -datgene waarop de verwerende partij zich voornamelijk blijkt te steunen- in casu enkel de uitzonderingsgronden vernoemd onder de punten a) en b) van artikel 2bis, § 2, 5°, van het meststoffendecreet in aanmerking komen; dat evenwel wordt vastgesteld dat de V.L.M. op geen enkel ogenblik expliciet en duidelijk stelt dat :

- de teelt van het vee het voorwerp uitmaakt van een contract van veepacht;
- de teelt van het vee het voorwerp uitmaakt van een overeenkomst als bedoeld in artikel 2, 4°, van de pachtwet;
- de teelt van het vee het voorwerp uitmaakt van een integratiecontract in de zin van de wet van 1 april 1976;
- de producent met betrekking tot de teelt het nodige kweekmateriaal en de nodige grondstoffen niet zelf heeft aangekocht of deze heeft aangekocht bij de afnemer van het slachtrijpe vee of, indien deze laatste een vennootschap is, een met de afnemer verbonden onderneming in de zin van het koninklijk besluit van 8 oktober 1976;

dat weliswaar in het advies van 1 december 1999 een aantal elementen naar voor worden gebracht op grond waarvan de V.L.M. van oordeel is dat verzoekers bedrijf niet voldoet aan de voorwaarde inzake economische zelfstandigheid, maar dat het niet duidelijk is of en hoe deze elementen kunnen ondergebracht worden onder één van de limitatieve uitzonderingsgronden die zijn opgesomd in artikel 2bis, § 2, 5°, van het meststoffendecreet, inzonderheid onder de punten a) en b) ervan; dat ook de verwerende partij daaromtrent geen uitsluitel geeft; dat aangezien in het advies van de V.L.M. de nadruk wordt gelegd op de diverse clausules uit de garantieprijsover-

eenkomst met de n.v. Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL, het meest voor de hand ligt dat de V.L.M. en dus ook de verwerende partij van oordeel zijn dat tussen verzoeker en de n.v. Vee- en Vleeshandel VANLOMMEL een integratiecontract werd gesloten in de zin van de wet van 1 april 1976 en dat het geen contract met vooraf gegarandeerde afnameprijzen betreft; dat in het advies van de V.L.M. van 1 december 1999 daarvoor drie argumenten terug te vinden zijn (zie sub 2.4.2. geciteerde passus na geciteerd artikel 8) die, zoals hierna zal blijken, geen van alle toelaten om zonder meer te concluderen dat verzoeker geen prijsgarantieovereenkomst sloot;

2.4.5. Overwegende dat het eigene van een prijsgarantieovereenkomst is dat de kweker, tevens verkoper van het vee, een gegarandeerde prijs krijgt voor de dieren, hetgeen wel een forfaitaire, vooraf bepaalde prijs per dier kan zijn, maar dat dit niet noodzakelijk steeds zo hoeft te zijn; dat er immers ook sprake kan zijn van een gewaarborgde prijs als de kweker een bepaalde prijs voor zijn dieren krijgt, prijs die dan wordt bepaald aan de hand van een aantal criteria die op voorhand zijn vastgelegd; dat de wezenlijke bedoeling van een prijsgarantiecontract immers is dat de kweker, ongeacht de marktomstandigheden, geen verlies zal lijden; dat dit resultaat ook kan bewerkstelligd worden met een bepaalde prijs;

2.4.6. Overwegende dat in casu de prijs die verzoeker krijgt als volgt berekend is :

"De aan Jan DRIES verschuldigde terugkoop prijs zal gelijk zijn aan de oorspronkelijke verkoopprijs van de nuchtere kalveren, vermeerderd met de veevoederkosten, medicijnkosten en verzekeringskosten (op voorlegging van stavingsstukken) en met een som van 15,07 BEF per dag vetmesting en per terugverkochte kalf (bedoelde som is een forfaitair bedrag) en onder aftrek van vergoedingen die van overheidswege aan Jan DRIES worden toegekend";

dat aldus de prijs bepaalbaar is;

2.4.7. Overwegende dat de redenen waarom de V.L.M. in haar advies van 1 december 1999 het meergenoemde contract tussen verzoeker en de n.v. Vee- en vleeshandel VANLOMMEL niet als een contract met vooraf gegarandeerde afnameprijzen in de zin van artikel 2bis, § 2, 5°, a), van het meststoffendecreet beschouwt niet overtuigen; dat immers niet valt in te zien waarom de gegarandeerde afnameprijs verbonden zou moeten zijn aan de marktprijs; dat zoals hierboven uiteengezet er wel sprake is van een gegarandeerde afnameprijs; dat het feit dat verzoeker geen ondernemersrisico loopt niet tot de conclusie mag leiden dat het

contract geen prijsgarantiecontract kan zijn, vermits deze contracten precies gesloten worden met het oog op het beperken van het ondernemersrisico; dat het gegeven dat verzoeker geen dieren afkomstig van andere leveranciers mag huisvesten geen afbreuk doet aan de garantie van de afnameprijs; dat ook de omstandigheid dat verzoeker het risico op de kalversterfte niet draagt geen afbreuk doet aan de gegarandeerde afnameprijs; dat tenslotte de regeling inzake de overdraagbaarheid van de overeenkomst niet impliceert dat het niet om een prijsgarantiecontract kan gaan;

Overwegende dat de V.L.M. en dus ook de verwerende partij, op basis van de door de decreetgever in artikel 2bis, § 2, 5°, van het meststoffendecreet gehanteerde criteria niet aantonen dat het bedrijf van verzoeker niet voldeed aan de voorwaarde op het vlak van de economische zelfstandigheid gesteld voor een gezinsveeteeltbedrijf; dat het eerste onderdeel van het eerste middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 16 december 1999 waarbij het beroep dat Jan DRIES heeft ingediend tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ravels houdende weigering van de vergunning voor het exploiteren van een hinderlijke inrichting te 2381 Ravels (Weelde), Schootseweg 22, ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zestien mei tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.